Субота перед П'ятидесятницею
(Задушна Субота)

Тропар *(глас 8):* Глибиною мудрости чоловіколюбно все управляєш* і корисне всім подаєш, єдиний Творче.* Упокой, Господи, душі рабів твоїх,* бо на тебе упування поклали* – Творця, і будівника, і Бога нашого.

+Слава Отцю, і Сину, і Святому Духові.

Кондак (глас 8*):* Зо святими упокой, Христе,* душі рабів твоїх,* де немає болізні,* ні печалі, ні зітхання,* але життя безконечне.

І нині, і повсякчас, і на віки вічні. Амінь.

Богородичний (глас 8): Тебе і стіну, і пристанище маємо,* і молитвеницю благосприятливу до Бога,* якого ти родила єси, Богородице безневісна,* вірних спасіння.

Прокімен (глас 6): Душі їх у блаженстві* перебуватимуть (Пс 24,13).

Стих: До тебе, Господи, підніс я душу мою (Пс 24,1).

Апостол: (Ді 28,1-31): *Тими дням*, врятувавшися, ми довідалися, що острів зветься Мальта. Тубільці поводилися з нами з неабияким милосердям: вони нас прийняли коло вогню, що його були запалили з-за дощу, який саме йшов, та задля холоду. Коли ж Павло назбирав жмут хмизу й поклав на вогонь, змія, з приводу жару, вискочила та вчепилася до руки його. Якже побачили тубільці, що гадина звисає з руки його, говорили між собою: «Цей чоловік напевно вбивця; він урятувався від моря, але помста не дає йому жити.» А він, скинувши у вогонь гадину, не зазнав ніякого лиха. Вони гадали, що він спухне або впаде зненацька мертвим. Довго чекали та, бачачи, що нічого незвичайного з ним не сталося, змінили думку й почали говорити, що він – бог. А був поблизу того місця маєток начальника острова, на ім'я Публій, що прийняв нас і гостив три дні ласкаво. Та якраз сталося, що батько Публія, хворий на гарячку й на червінку, лежав у ліжку. Павло ввійшов до нього, помолився і, поклавши на нього руки, оздоровив його. Коли ж це сталось, теж інші на острові, які мали недуги, приходили й оздоровлялись. Вони нас за те всякими почестями вшанували, а коли ми відпливали, понакладали все для нас необхідне. Після трьох місяців ми відпливли на олександрійськім кораблі, що перезимував на острові й мав ознаку Діоскурів. Причаливши в Сиракузах, ми там перебули три дні. Звідси, обпливши, прибули в Реґію. А по однім дні, через те, що знявся південний вітер, причалили на другий день у Путеолі, де знайшли братів, які нас запросили перебувати в них сім день. Так прибули ми до Риму. А звідтіля брати, довідавшись, що ми прибули, вийшли нам назустріч аж до Форуму Аппія та до Трьох Таверн. Побачивши їх, Павло подякував Богові і посмілішав. І коли ввійшли у Рим, Павлові було дозволено жити окремо разом з вояком, який його стеріг. Через три дні Павло скликав до себе знатніших юдеїв. А як вони зійшлися, він до них промовив: «Я, мужі брати, нічого не зробив

проти народу чи батьківських звичаїв, а всеж ув'язнено мене в Єрусалимі і передано в руки римлян. Вони, розсудивши мою справу, хотіли мене відпустити, бо в мені не було ніякої смертної вини. А що юдеї противилися тому, я був примушений покликатися на кесаря, – не щоб я хотів у чомусь народ мій оскаржити. З отого приводу я покликав вас, щоб вас побачити й порозмовляти, бо то за надію Ізраїля мене заковано в оці кайдани.» А ті йому сказали: «Ми ані листів про тебе не одержали з Юдеї, ані з братів ніхто не прийшов, і не звістив і не говорив про тебе щось лихе. Однак, ми бажали б довідатися від тебе, що ти думаєш, бо про цю секту нам відомо, що їй спротивляються всюди.» І призначивши йому день, прийшло їх більше до його домівки. Він викладав їм, свідчивши про Царство Боже, і переконував їх про Ісуса з закону Мойсея та пророків, – від ранку аж до вечора. Деяких переконували його слова, а деякі не йняли віри. І бувши в незгоді між собою, почали розходитися, коли Павло до них промовив лиш одне це слово: «Добре пророк був Святий Дух через пророка Ісаю до батьків ваших кажучи: Піди до цього народу і скажи: Ви слухатимете вухами, і не зрозумієте, дивитиметесь очима, і не побачите. Бо серце цього народу затовстіло й вони вухами тяжко чули, і очі свої зажмурили, щоб часом не бачити очима, і вухами щоб не чути, щоб не зрозуміти серцем і не навернутись, та щоб я не оздоровив їх. Нехай, отже, буде вам відомо, що це спасіння Боже було послане поганам: і вони почують.» Коли ж це сказав, юдеї відійшли, сильно сперечаючися між собою. Павло перебув повних два роки в найнятій хаті та приймав усіх, що приходили до нього, проповідуючи Царство Боже і навчаючи про Господа Ісуса Христа з повною сміливістю та без перешкоди.

Апостол: (1 Сл 4,13-17) (Померлих): *Браття*, Не хочу ж я, щоб не відали ви про покійних, щоб ви не сумували, як і інші, що надії не мають. Коли бо ми віруємо, що Ісус був умер і воскрес, так і покійних через Ісуса приведе Бог із Ним. Бо це ми вам кажемо словом Господнім, що ми, хто живе, хто полишений до приходу Господнього, ми не попередимо покійних. Сам бо Господь із наказом, при голосі Архангола та при Божій сурмі зійде з неба, і перше воскреснуть умерлі в Христі, потім ми, що живемо й зостались, будемо схоплені разом із ними на хмарах на зустріч Господню на повітрі, і так завсіди будемо з Господом.

Алилуя (глас 6):
Стих: Блаженні, яких вибрав і прийняв ти, Господи (Пс 64,5).
Стих: І пам'ять їх з роду в рід.

Євангеліє: (Ів 21,15-25): *У той час*, коли ж поснідали, каже Ісус до Симона Петра: «Симоне Йонин! Чи любиш ти мене більш, ніж оці?» – «Так, Господи, – відрікає той йому, – ти знаєш, що люблю тебе.» Тож мовить йому: «Паси мої ягнята!» І знову, вдруге каже до нього: «Симоне Йонин! Чи любиш мене?» «Так, Господи, – відвічає йому, – ти знаєш, що люблю тебе.» І мовить йому: «Паси мої вівці!» І втретє йому каже: «Симоне Йонин! Чи любиш ти мене?» І засмутився Петро, що аж утретє його питає: «Чи любиш мене», – то й каже йому: «Господи, ти все знаєш, ти знаєш, що тебе люблю!» І каже йому Ісус: «Паси мої вівці! Істинно, істинно говорю тобі: Коли ти молодший був, то підперізувався сам і ходив, куди сам бажав. А як постарієшся, то

руки свої простягнеш, і підпереже тебе інший та й поведе, куди ти не схочеш.» Сказав же він це, вказуючи, якою то смертю прославить Бога. І промовивши те, сказав йому Ісус: «Іди за мною!» І обернувшись, бачить Петро, що за ним іде учень, що його любив Ісус і що під час вечері схилився йому на груди та й запитав: «Господи, хто той, що тебе зрадить?» Тож побачивши його Петро, каже Ісусові: «Господи, а цей що?» «Якщо я хочу, – відрікає йому Ісус, – щоб залишився він, аж поки я прийду, то яке тобі до того діло? Ти йди за мною!» Отож розповсюдилась чутка серед братів, мовляв, не вмре отой учень. Та не сказав йому Ісус, що не вмре, лише так: «Якщо я хочу, щоб залишився він, аж поки я прийду, то яке тобі до того діло?» Це той учень, який оте свідчить і який оте написав, і знаємо, що його свідчення – правдиве. Є багато ще й іншого, що сподіяв Ісус, – та якби оте все поодинці записати, то, гадаю, і самий світ не змістив би написаних книг. Амінь.

Євангеліє: (Ів 5,24-30) (Померлих): *Сказав Господь юдеям, які до нього прийшли:* Істинно, істинно кажу вам: Хто слухає слова Мого, і вірує в Того, Хто послав Мене, життя вічне той має, і на суд не приходить, але перейшов він від смерти в життя. Поправді, поправді кажу вам: Наступає година, і тепер уже є, коли голос Божого Сина почують померлі, а ті, що почують, оживуть. Бо як має Отець життя Сам у Собі, так і Синові дав життя мати в Самому Собі. І Він дав Йому силу чинити і суд, бо Він Людський Син. Не дивуйтесь цьому, бо надходить година, коли всі, хто в гробах, Його голос почують, і повиходять ті, що чинили добро, на воскресення життя, а котрі зло чинили, на воскресення Суду. Я нічого не можу робити Сам від Себе. Як Я чую, суджу, і Мій суд справедливий, не шукаю бо волі Своєї, але волі Отця, що послав Мене.

Причасний: Блаженні, яких вибрав і прийняв ти, Господи,* і пам'ять їх з роду в рід (Пс 64,5). Алилуя *(х3)*.